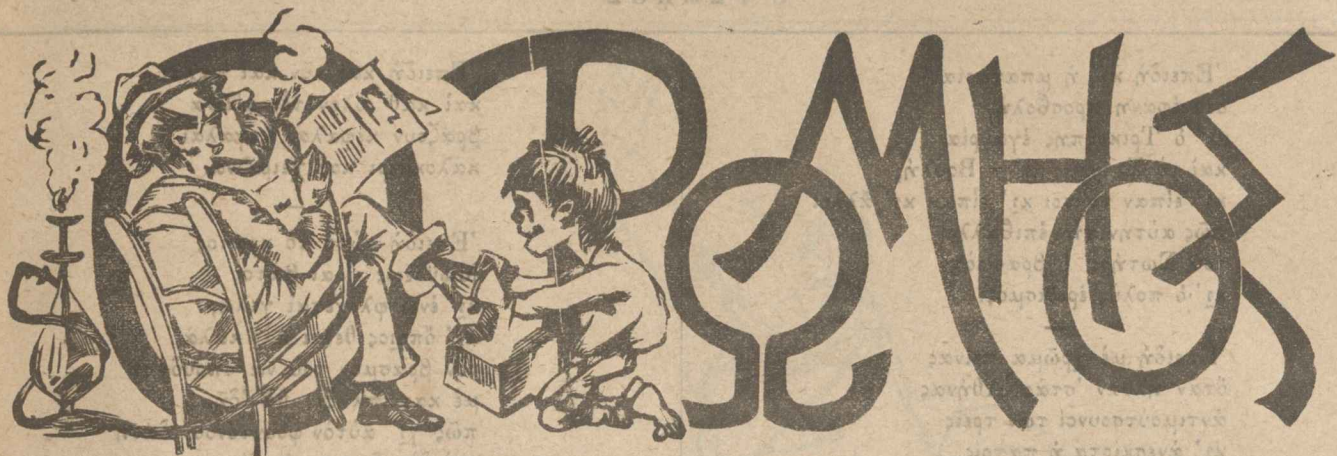

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἑννεήντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νᾶναι καλὰ ὁ Δόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει.
κι' ἔτσι ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μού κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτι λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ὅσων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίγως νᾶζια κι' ἐντροπὴν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — **ἀπὸ φᾶγας εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φᾶγας καὶ ἑστὸ χίρι
Κι' ἓνα φύλλον ἂν κρατῇς — ἕγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλον μιὰ δεκάρα.

Τετάρτη Σεπτεμβρίου κι' εἰκοστὴ
καὶ δίκη ἀπαθοφύρων ξακουστὴ.

Τετρακόσα ἐβδομήντα λογαριάζομε κι' ἑννιά,
Γάλλοι κι' Ἀγγλοὶ τώρα τώρα ὀικωθῆκαν ὅτ' ἀπανιά.

Ἀποφασίς τρελλή
τοῦ τρελλο-Φασουλῆ.

Ἐπειδὴ ὅτ' ὁ κράτος τοῦτο
πάντα βούρδουλας καὶ κνούτο
σοῦ ρημαῖζουν τὸ πεταί,
κι' ἐνῶ πᾶς ὅτ' ἐντὶν κάμαρά σου
χύνοντ' ἐξω τᾶντερά σου
μὲ φαλτσέτα παπουτσή.

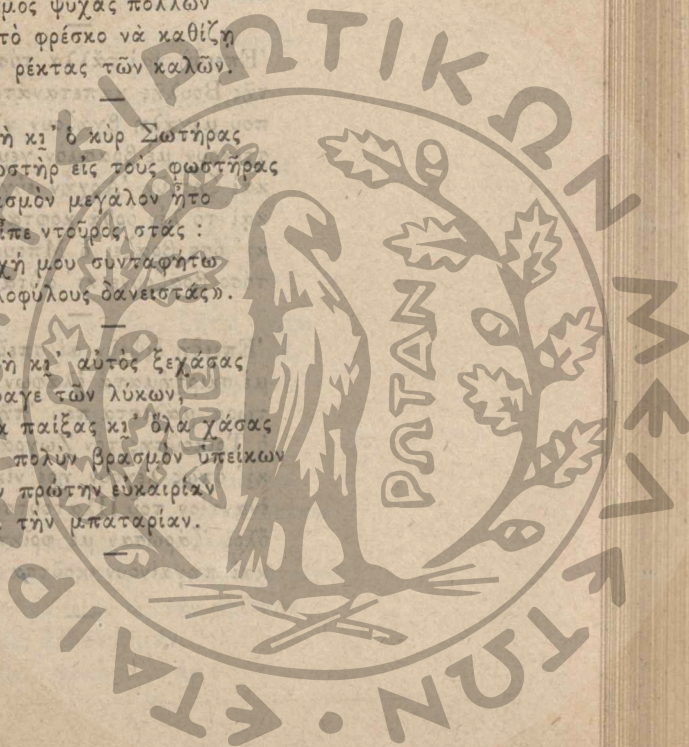
Ἐπειδὴ κανένα πάθος
δὲν ὑπάρχει κατὰ βάθος,
οὔτε φθόνος τις τραχύς,
ἀλλ' αἰτία τῶσων φόνων
μία φούριχ εἶναι μόνον
κι' ἄγριος βρασμὸς ψυχῆς.

Ἐπειδὴ καὶ ὅτ' ἐντὶν ληστείαν
καὶ τὴν σοβερὰν κι' ἀστείαν
τοῦτος μόνον συντελεῖ,
κι' ἡ πατρίς σ' αὐτὸν ὀφείλει
τοῦ ληστοῦ τὸ καριοφύλλι
καὶ τὴν λίγδα τοῦ Τσουλῆ.

Ἐπειδὴ καὶ τὰ Ταμεῖα,
τὰ δημόσια καὶ μὴ,
διαχείρισις κοσμία
θὰ διεῖπε καὶ τιμὴ,
ἂν δὲν ἤθελ' ἐρεθίζει
ὁ βρασμὸς ψυχᾶς πολλῶν
καὶ ὅτ' ὀφρέσκο νὰ καθίζη
ἄνδρας ρέκτας τῶν καλῶν.

Ἐπειδὴ κι' ὁ κύρ Σωτήρας
καὶ φωστὴρ εἰς τοὺς φωστῆρας
εἰς βρασμὸν μεγάλον ἦτο
ὅταν εἶπε ντούρος στᾶς :
« ἡ ψυχὴ μου συνταφῆτω
μ' ἄλλοφύλους δανειστάς ».

Ἐπειδὴ κι' αὐτὸς ξεχάσας
ὅσα ἔφαγε τῶν λυκῶν,
κι' ὅλα παίξας κι' ὅλα χάσας
κι' εἰς πολὺν βρασμὸν ὑπέικων
μὲ τὴν πρώτην ευκαιρίαν
ἔσκασε τὴν μπαταρίαν.

Ἐπειδὴ κι' ἡ μπαταρία
δὲν ἐφάνη προσβολή,
κι' ὁ Τρικούπης ἐγαυρία
καὶ τὸ Στέμμα κι' ἡ Βουλὴ,
κι' εἶπαν τοῦτοι κι' εἶπαν κι' ἄλλοι
πῶς αὐτὴν τὴν ἐπιβάλλει
τοῦ Σωτήρα ὁ βρασμός
κι' ὁ πολὺς ἐρεθισμός.

Ἐπειδὴ μὲ χρώμα πείνας
ὅταν ἦλθαν σ' αὐτὰς Ἀθήνας
ἀντιμούτσουναι τῶν τρεῖς
κι' ἀνεσκίρτα ἡ πατρίς,
πάλιν ἐπίασε βρασμός
τὸν Τρικούπη μιὰν ἡμέρα
καὶ τοὺς φώναξε «σκασιμός
καὶ σικτίρ ἀπὸ 'δῶ πέρα».

Ἐπειδὴ κι' ἡ Βασιλεία
ὅταν εἶδε τὰ γελοῖα
τῶν τριῶν ἀντιμούτσουνων
καὶ τῶν ἄλλων τῶν σπιούνων,
ἔβρασε κι' ἐκείνη τότε
ὅπως ὅλ' οἱ πατριῶται,
καὶ σ' τὴν βράσι τῆς τὴν τόση
τῶστριψ' ἔτσι γιὰ γενιάτι
τὴν ἀρίδα τῆς ν' ἀπλώση
σ' τῆς Δανίας τὸ Παλάτι.

Ἐπειδὴ κι' ὁ Δεληγιάννης,
Τσίλιγκας βραζούσης στάνης
καὶ μπαρμπέτα σεβαστὴ
γιὰ τὸν πατριωτισμόν,
τόσους ἄθλους χρωστεῖ
σ' τῆς ψυχῆς του τὸν βρασμόν.

Ἐπειδὴ καὶ νέους θέλει
καὶ ζητῶν νὰ καταστῇ
τοὺς βρασμούς του τοὺς ἀγρίους
καὶ τοὺς πατριωτικούς,
ἐκοπάνιζε Βορείους
καὶ Βορειοδυτικούς.

Ἐπειδὴ καὶ τᾶλλα τόσα
τῆς Βουλῆς καπετανάτα,
ποῦ μεγάλη βγάζουν γλῶσσα,
στέκουν μὲ βρασμόν γεμάτα,
καὶ ζητοῦν Ἀρχὴν εὐγλώττως
καὶ τὸ λέν ὀρθὰ κοφτά,
κι' ὅσο βράζει ὁ Μπουρλότος
τόσο βράζουμε κι' αὐτά.

Ἐπειδὴ διψοῦν αἱ σπεῖραι
μὲ σικιτήματα ἐλάφων,
τώρα μάλιστα ποῦ πῆρε
ὁ Τρικούπης τὸν Ζωγράφον
κι' ὅπως λέγουν ἦρε νίκη
ἐναντίον τοῦ Πλατούτσα,
ὅλοι ζάρωσαν μὲ φρίκην
καὶ πηγαίνουν κούτσα κούτσα.

Ἐπειδὴ καὶ νῦν καὶ παλαι
καὶ καθ' ὅλον τὸν αἰῶνα
βράζουν κεφαλαὶ μεγάλοι
καλοκαῖρι καὶ χειμῶνα.

Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ κράτος
Μωυσιέως εἶναι βάτος
κι' ἐνφ' φλέγεται γελᾷ,
κι' ὅποιος θέλει καὶ καλᾷ
τὸν βρασμόν του νὰ σπουδάσῃ
μὲ κατὰπληξιν θὰ 'δῇ
πῶς γι' αὐτὸν φουντόνουν δάση
καὶ δὲν ἔμεινε κλαδί.

Ἐπειδὴ πολλὰ συμβᾶντα
σ' τὸ διάστημα τοῦ χρόνου
συντελοῦν νὰ βράζῃ πάντα
κι' ὁ Διάδοχος τοῦ Θρόνου,
κι' ἔτσι γιὰ νὰ ξεθυμαίνῃ
ὁ βρασμός του ποῦ καὶ ποῦ
σὲ φοράδες ἀνεβαίνει
καὶ τραβᾷ σ' τὴν Ἀλεπού.

Ἐπειδὴ κοντολογίᾳ
ἤθελ' ἐξ αὐτῆς τῆς γῆς
ν' ἀπολείψῃ κάθε φλόμος,
ποῦ τὴν πρόσοδον φλομόνει,
καὶ θὰ 'δούλευε κι' ὁ νόμος
καὶ θὰ πῆγαινε Κορδόνι,
ἂν δὲν ἐπίανε τὸ γένος
ὁ βρασμός ὁ λυσασσμένος.

Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ κράτος
ὁ βρασμός τὸ κυβερνᾷ,
καὶ πᾶς νῆστις καὶ χορτάτος
μὲ ψυχῆς βρασμόν περνᾷ,
κι' ὅλα τοῦτος μᾶς τὰ κάνει
καὶ γεννᾷ παροξυσμούς,
καὶ ντελίριο μᾶς πιάνει
μὲ τοὺς πατριωτισμούς.

Ἐπειδὴ αὐτὸς καὶ μόνον
ἂν δὲν ἤθελε πρὸ χρόνων
τὴν πατρίδα ν' ἀπειλῇ,
θᾶβλεπες σεμνὸ κορίτσι
τὸν νεκρὸ Παπακυρίτση
καὶ τὸν ζωντανὸ Τσουλῆ.

Ἐπειδὴ τὸ κράτος πρέπει
κάθε νόμον ν' ἀνατρέπῃ
καὶ τ' ἀντίθετα νὰ πράττῃ,
κι' ἐν πολέμῳ κι' ἐν εἰρήνῃ
ὁ βρασμός ἀπ' τᾶλλα κράτη
τοὺς Ρωμηούς νὰ διακρίνῃ
καὶ νὰ βράζουσαν τὸν μούστο,
εἶδ' ἄλλοιῶς δὲν ἔχει γούστο.

Ἐπειδὴ καὶ τώρα κᾶτι
εὐερέθιστοι σπαθατοῖ

Νέας νίκης μέγας κρότος
κι' ὁ Ζωγράφος βγήκε πρῶτος.

μὲς σ' τὸν σάλον τῆς πατρίδος
μὲ τὰ κρήνη καὶ λοφία
εἰς μιὰς ἐφημερίδος
ἐξεστράτευσαν Γραφεῖα.

Ἐπειδὴ συνεκινήθη
πᾶσα γῆ σ' τὸ κίνημά των,
κι' ἄλλως πως δὲν ἐξηγήθη
τῶν κορέων καὶ στρωμάτων
ὁ φρικτὸς ξεκοιλιασμός
παρὰ μόνον ὡς βρασμός.

Ἐπειδὴ κι' ἂν λένε τώρα
πῶς ἐκείνη των ἡ φόρα
ἦτο πράξις ἐσκεμμένη,
ὅμως τοῦτο δὲν σημαίνει,
κι' ἐγὼ σκουζῶ ἄνω κάτω
πῶς δὲν εἶναι δυνατόν
κᾶζο νὰ λέγῃ πενσάτο
ἡ σφαγὴ Κορεατῶν,
κι' ἂν κανένας δὲν μ' ἀκούσῃ
δὲν θὰ παύω νὰ κηρύττω
πῶς ἐκεῖνο τὸ γιουρούσι
ἀτζιδιέντε μόνον ἦτο.

Ἐπειδὴ κι' ἐγὼ θυμόνων
σ' τὸν βρασμόν εὐρίσκω μόνον
τὰς πηγὰς καὶ τὰς αἰτίας
τῆς μεγάλης ἐκστρατείας.

Ἐπειδὴ, συμπατριῶται,
ἂν ὀφείλῃ πότε πότε
καὶ καθένας ἰδιώτης,
δίχως νᾶναι στρατιώτης,

μὲ βρασμούς νὰ μᾶς τρομάζῃ
καὶ ν' ἀνοίγῃ πατατράκα,
πρέπει πρὶν πολὺ νὰ βράζῃ
ὅποιος ἔχει σακαράκα.

Ἐπειδὴ τὸ πολεμεῖν
σ' τοῦ βρασμοῦ μᾶς τὴν ὁρμήν,
καὶ τὸ κάνει δὴ κομμάτια
τῆς ἀνάγκης τὰ κανάτια
καὶ κτυπᾷ σ' τὰ κουτούρου
εἶναι δόξα τοῦ καιροῦ.

Δι' αὐτὰ κι' ἐγὼ εὐγνώμων
ἐν ὁνόματι τῶν νόμων
καὶ τοῦ φίλου Βασιλέως,
ἐνθυμούμενος τὸ κλέος
τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης νίκης,
δίχως νᾶμαι Στρατοδίκη,
μοναχὸς μου προδικάζω
τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο κᾶζο.

Καὶ κραυγάζων ζῆτω ζῆτω
σ' τὰ παιδιὰ τὰ σπαθοφόρα,
μετ' ἐπαίνων τοὺς κηρύττω
τρὶς ἀθῶους ἀπὸ τώρα,
ἀνταξίους δὲ στεφάνων
κι' ἐγκωμίων καὶ παιάνων,
καὶ βρασμόν εἰς πάντα βλέπω
τῶν πολέμων θιασώτην,
κι' εἰς δευτέραν τοὺς προτρέπω
ἐκστρατεῖαν ὡς τὴν πρώτην
πρὸς αἰῶνον τιμὴν...
εἴθε... γένοιτο... ἀμήν.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Π.—Κι' ἐτόλμησες λοιπὸν νὰ πᾶς, ἐλεεινὸν σαρκίον, μετ' ἄλλων ἢ καὶ μόνος σου εἰς τὸ Στρατοδικεῖον;
Φ.—Βοήθειαν ἐξ οὐρανῶν ἐπεκαλέσθην κλαίων καὶ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ποιήσας τρίς καὶ πλεόν κι' ἀφήσας μίαν πρόχειρον 'στὸ σπῆτι διαθήκην ἐτόλμησα, βρέ Περικλῆ, κι' ἐπῆγα εἰς τὴν δίκην κι' ἀνακατεύθηκ' ἀφανὴς ἀνάμεσα 'στὸ πλῆθος καὶ σὰν ταμποῦρλο ἡ καρδιά 'κτυποῦσε μὲς 'στὸ στήθος.
Π.—Μωρὲ χαρὰ 'στὸ θάρρος σου καὶ 'στὴν παλληκαριά.
Φ.—'Ολα τὰ παραπήγματα ἐτράνταζαν βρειὰ κι' ἦσαν μεγάλοι καὶ μικροὶ 'στὴν δίκην σπαθοφόροι κι' ὁ Μομφεράτος κι' ὁ Ψαρρᾶς, σπουδαῖοι δικηγόροι.
Π.—Μὰ καὶ γυναῖκες ἔμαθα πῶς 'πῆγαν βιαστικάς.
Φ.—'Αλήθεια, καὶ μοῦ 'φάνηκε πῶς εἶχαν μερικάς στιλέτα κι' ἐγχειρίδια κρυμμένα μὲς 'στῆς ζώναις, ὅπου θερροῦσες ἢ παλῆαῖς πῶς ἦσαν 'Αμαζόνες.
Παντοῦ σπαλέταις, Περικλῆ, καὶ τὰ γαλόνιχ πλάκες κι' ἡ δίκη ὅψιν τελετῆς προσέλαβεν εὐθύμου, καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ 'βροντοῦσαν σακκράκες κι' ἐψάλλετο τὸ λιγερὸν καὶ κοπτερὸν σπαθί μου, καὶ δὲν ἐτόλμας μῆτε γρῦ νὰ κρυφοψιθυρίσης καὶ σχόλια δὲν ἄκουες νὰ γίνωνται καὶ κρίσεις, γιὰτ' ἦτο μέγας κίνδυνος ἐλεύθερον ν' ἀφήσουν κάθε κατηγορούμενον, καὶ μένε Περικλέτο, κι' ὑπόδικον εἰς τὸ σκαμνὶ ἐσένα νὰ καθίσουν καὶ νὰ σοῦ βάλουν ὡς ποινὴν τοῦλάχιστον μουσκέτο.
Κι' ἦτον ἀξιοσέβαστον τὸ θέαμα καὶ σπάνιον καὶ κᾶπως στρατιωτικὸν καὶ κᾶπως ἀρειμάνιον, κι' ἐνωμοτίας ἐβλεπες καὶ λόχους καὶ συντάγματα καὶ σὰν Νιόβη ἔμενες μὲ τάγριοκνττάγματα, κι' ἐφειγγοῦσαν ἀστρὶκαὶ βλεμμάτων διαπύρων κι' ἐν μέσῳ τοῦ θεάματος τοῦ τρομερῶς ωραίου ἐρώτησαν, βρέ Περικλῆ, πολλοὺς ἐκ τῶν μαρτύρων πῶς ἔγινε ὁ λαθώμος ἐκείνου τοῦ Κορέου.
Καὶ δικηγόρους ἄκουες στωμύλους κι' ἀναμμένους, κι' ἡ στέγη καὶ τὸ πάτωμα τῆς σάλας ἐκινεῖτο, καὶ παρεκάλεσαν θερμῶς τοὺς κατηγορουμένους νὰ 'ποῦν αὐτὸς ὁ πόλεμος πῶς ἀτξιδέντε ἦτο, ἐν τούτοις τῶν ἐκπορθητῶν τὸ φλογερὸ φουσάτο ἐφώναζε πῶς ἦτανε ὁ πόλεμος πενσάτο, κι' ἂν τῶν στρωμάτων ἄλλαξαν Χριστὸν καὶ Παναγίαν μέχρις ἐνὸς ἐπέμεναν εἰς τὴν ὁμολογίαν πῶς δίχως τῆς ψυχῆς βρασμὸν κι' ἐν ἐπιγνώσει πλήρει ἔκαμαν τὸ πασίγνωστον ἐκείνο πανηγύρι, κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα «μπράβο σας, καὶ λίθους συγκινεῖτε, τοιαύτην νίκην δύσκολα καθένας τὴν ἀρνεῖται». Καὶ στρέψας πρὸς τοὺς δικαστὰς σὰν νᾶμουν δικηγόρος

τοιαῦτα ἐρρητόρευσα πρὸς τοὺτους διατόρως:
«ἀφήσετε τοὺς μαχητὰς 'στὰ σπῆτιχ τῶν νὰ πᾶνε κι' ἂν στρώματα 'ξεκοίλισαν συχωρεμένοι νᾶναι... ὡς τιμωρία δι' αὐτὰς τὰς ἀναιμακτοὺς νίκας φθάνει πῶς παρεπέμφθησαν ἐμπρὸς 'στοὺς Στρατοδικὰς, καὶ τώρα τώρα μάλιστα, ποῦ κᾶτι μαγειρεύεται, ὁ δὲ Τσουλῆς μὲς 'στὰ βουνὰ τῆς Γούρας κοκορεύεται, καὶ Γάλλοι κι' Ἀγγλοὶ θὰ πιασθοῦν γιὰ τὴν Μαγαδοσκάκη δὲν πρέπει νὰ δικάζεται τὸ κάθε παλληκαρι' ἄλλοιῳ; ἂν ἔλθῃ μῆνυμα πολέμου ξαφνικὸ κι' ἡ Κίνα γίνῃ μοιρασιὰ 'στου; Ἀγγλοὺς καὶ 'στοὺς Ρώσους, δὲν θὰ 'μπορέσουν κι' οἱ Ρωμηοὶ νὰ πάρουν μερικὸ καὶ τότε βάλτε ρίγανη 'στοὺς ἄθλους μας τοὺς τόσους».
Π.—Καὶ πῶς ὡς τώρα φαίνεται τῶν δικαστῶν ἡ γνώμη;
Φ.—Αὐτὸ τὸ Κωμειδούλλιον δὲν 'τέλειωστε ἀκόμη καὶ λέγεται πῶς πιθανὸν εἰς δύο τρεῖς ἡμέρας ἡ δίκη τῶν ἐκπορθητῶν νὰ λάβῃ πλεόν πέρας, ὅμως ἐγὼ, βρέ Περικλῆ, γιὰ νὰ 'συχᾶς' ἡ χώρα ἔβγαλα μιὰν ἀπόφασιν μονάχος ἀπὸ τώρα, καὶ διαβάσῃ τὴν 'γρήγορα μεθ' ὅλης τῆς σπουδῆς τὸ φρόνημα τὸ πάνδημον φῶς φανερά νὰ 'ῶς.
Π.—Μὲ στόμφον τὴν ἐδιάβασα ἡθεποιοῦ δρεκίμου καὶ στρώσε μου τὴ ράχη σου ν' ἀκούσης τὴ 'δική μου.

**Καὶ μὲν ἐπιτροφή,
ποῦ πρέπει νὰ γραφῇ.**

Εἰς γνῶσιν φέρομεν πολλῶν ἐνδιαφερομένων πῶς τέλος πάντων ἤλθαμεν εἰς τὰς κλεινάς 'Αθήνας ἀπὸ τὸ νέον Φάληρον τὸ θαλασσοβρεγμένον, ποῦ τόσον ἐρρεμβάσκαμεν εἰς τῆς ἄλλος τὰς θίνας, καὶ τώρα περιμένομεν συνδρομητῶν παραδὲς, ἀγοραστὰς τῶν τόμων μας καὶ τοὺς χαλαμαράδες.

**Ἐπαυτος μηχανικοῦ,
ποῦ δὲν πάει τοῦ κεινῶ.**

Τῆς νέας καὶ περιφανοῦς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων, ποῦ χάσκοντες ἀπέμειναν ἐκεῖνοι ποῦ τὴν εἶδον, τὸ σχέδιον καὶ κτίριον, καθ' ὅλα τεφάρη, 'στον Γουναράκη τὸν λαμπρὸν μηχανικὸν ἀνήκει, ὅστις ἐργάσθη δι' αὐτὸ μὲ πᾶσαν προθυμίαν, ἂν καὶ 'στὸ τέλος λέγεται πῶς 'βγήκε μὲ ζημίαν.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου, κονιορτὸς πολὺς.